

Said Nursi ve Vatan Sevgisi

Gündelik olaylarda olduğu gibi bugünümüz ve yarınımız için büyük önem taşıyan tarihî olaylarda da ezberci ve sorgusuz bir anlayış bizlere sunulduğundan beri herhangi bir olay için sağlıklı sonuçlara varamamaktayız. Özellikle Cumhuriyet tarihinin öncesi ve sonrası hakkında oldukça karmaşık şekilde gelişen olaylar zincirine herkes farklı gözlüklerle bakmayı tercih etmektedir. Ancak bizim alacağımız gözlük devlet geleneğimizden ve milletçe seçimlerimizden yana olmalıdır.

İmparatorluğun son dönemlerinde Osmanlı coğrafyasındaki kaynamalardan, dış etkenlerden doğan iç çalkantılar ve kopmalardan doğan etkiyi en aza indirme amaçlı olarak kurulan Teşkilat-ı Mahsusa'nın faaliyetleri de bu tip bakış açılarından nasibini almaktadır. Özellikle toplumun bazı manevi önderleri için yapılan karşı propagandalar için bu yanlışları düzeltmek durumundayız.

Büyük ölçüde meşrutiyet yanlısı olan askeri, aydın, bürokrat ve her alandan insanın görev aldığı bu Özel Teşkilat, Enver Paşa'nın girişimleriyle kurulmuş ve Kuşçubaşı Eşref'ten Mehmet Akif'e, Said Nursi'den Mustafa Kemal'e kadar pek çok önemli ismi bünyesinde bulundurmıştır.

Özellikle doğudaki işgallerin önlenmesi ve farklı alanlarda gösterilen başarılarla Said Nursi büyük önem taşımaktadır. Sultan Abdülhamid devrinden itibaren meşrutiyet yanlısı olan, İttihad ve Terakki liderlerinden bir çoğu ile yakın ilgisi bulunan Said Nursi'yi farklı konularda olduğu gibi vatan sevgisi konusunda da anlayabilen pek az insan bulunmaktadır. Etnik ayrımcılığa o zaman olduğu gibi Cumhuriyet döneminde de karşı koyan Said Nursi, muharebe yıllarında silah arkadaşlarıyla beraber Türkiye için büyük hizmetler vermiş, harp yıllarından sonra ise bu hizmetini Kur'an yolunda devam ettirmiştir. Nitekim Şeyh Said isyanında da bu söylediklerimizi doğrulamaktadır :

“Yaptığınız mücadele kardeşi kardeşe öldürtmektir ve neticesizdir. Türk milleti İslâmiyete bayraktarlık etmiş, dini uğrunda yüz binlerle, milyonlarla şehid vermiş ve milyonlar veli yetiştirmiştir. Binaenaleyh kahraman ve fedakar İslam

müdafilerinin torunlarına, yani Türk milletine kılınç çekilmez ve ben de çekmem.”

Bugünkü toplum, İslam coğrafyasında elden gelenin en iyisini yapma amaçlı faaliyet göstermiş olan Teşkilat-ı Mahsusa'nın yapısında Türk, Çerkez, Kürt, Arnavut, Arap ve diğer unsurların olduğunun farkına varıp, hepsinin de vatan sevgisi ile hareket ettiğini anlarırsa ortada hiçbir ayrımcılık hareketi kalmayacaktır. Bizlere düşen, o muhteşem yapıyı anlayıp gelecek nesillere anlatmaktır. Ancak fikri birleşimle maddi birleşimi sağlar, toplumun temel yapısını sağlam şekilde muhafaza edebiliriz.

Abdullah Muradoğlu'nun Teşkilat-ı Mahsusa çalışmasında belirttiği bir noktayı beraber okuyalım:

Batı Trakya'da amcası Süleyman Bey'i şehit veren yazar Mehmet Niyazi Özdemir, “Yazılamamış Destanlar” isimli kitabında Van'dan topladığı gönüllülerle Teşkilat-ı Mahsusa kuvvetlerine katılan Bediüzzaman Said Nursi'ye geniş yer verdi. Kitapta Bediüzzaman'ın cepheye gelişi şöyle anlatılıyor: “Sisli bir sabah yeni bir gönüllü grubuyla karşılaştılar. Bunların kıyafetleri değişik, başları sarıktı. Bellerini, omuzlarını armaları dolanıyor, sağ yanlarında da kamaları sarkıyordu. Tüfeklerini çatmışlardı. Başlarında uzunca boylu, levent endamlı, bıyıklı, çizmeli, gösterişli bir kumandan vardı. Talime başlayacakları sırada gelen Gönüllü Kuvvetleri Kumandanı Eşref Bey, onlara doğru yürüdü. Dostane bir buluşmaydı.

-Aziz Üstadım, bu kara günümüzde öğrencilerinizle imdadımıza koşunuz.

Eşref bey ona Aziz Üstadım derdi; O da Eşref Bey'e “Kahraman Kumandanım” diye hitap ederdi.

-Ah benim kahraman kumandanım, kara gün hepimizindir. Böyle bir günde din ve devletin hizmetinde bulunmayacağız da ne zaman bulunacağız.

Eşref Bey'in sesi kahır doluydu:

-Böyle zelil bir duruma düşecek millet miydik Aziz Üstadım?

Said Nursi derin bir nefes almasına rağmen Eşref beyi teselli etme gereği duydu.

-Bu duruma düşmemizin sebebi ve suçlusu çoktur. Bunlar iç meselemiz; şimdilik kenara bırakalım. Düştüğümüz yerden kalkmaya çalışırsak, Rabbim yardımını esirgemez inşallah.

Bir başka araba ile Enver Bey nizamiyeden içeri girdi. Said Nursi bu genç subayla çok samimi dosttu. Yüzüne yerleşen matem uzaktan belli oluyordu. Said Nursi'yi görünce gülümsemeye kendini zorladı.

-Geldiniz değil mi Canım Üstadım!

Ona her zaman Gayur Kardeşim diye hitap eden Said Nursi cevap verdi:

-Nasıl gelmiyeyim Gayur Kardeşim?

Said Nursinin boynuna sarılırken duygulu bir sesle sordu:

-Nasılsınız Canım Üstadım?

-Allaha şükür, vatan ve milletimizin kederinden başka sıkıntımız yok. Siz nasılsınız?

-Nasıl olayım Canım Üstadım?

Said Nursi bir elini omuzuna koydu; sesi de teselli ediciydi.

-Üzüntüyle bir yere varamayız. Rabbü'l-Alemin'in rahmetinden de ümit kesmeye hakkımız yok. Biz elimizden geleni yapalım.”

Mehmet Fatih ÖZTARSU

Enver Paşa Dergisi